



בש"פ 9590/17 - ע מ נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 9590/17

לפני:

כבוד השופטת י' וילנר

העורר:

ע מ

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט

המחוזי מרכז-לוד מיום 7.12.2017 בעמ"ת

10854-12-17 כב' השופטת נ' בכור

בשם העורר: עו"ד גדי ציון

החלטה

1. בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת נ' בכור), ב, מיום 7.12.2017, בגדרה נדחה עררו של המבקש על החלטת בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופט ג' אבנון), ב, מיום 5.12.2017, במסגרת החלטה זו, הורה בית משפט השלום על מעצרו של המבקש, עד להחלטה אחרת.

רקע והליכים קודמים

- ביום 5.12.2017, הוגש כתב אישום כנגד העורר, לפיו ביום 16.11.2017 במסגרת ויכוח עם אשתו, הסיר העורר את נעלו, היכה אותה בפניה, בהמשך היכה אותה באגרוף בעינה הימנית, בגבה ובצלעותיה, וחסם את פיה באמצעות ידו. כתוצאה ממעשיו נגרמו למתלוננת חבלות והיא נזקקה לטיפול רפואי בבית חולים. עקב מעשיו הואשם העורר בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
- ביום 29.11.2017, הורה קצין חקירות על שחרורו של העורר למעצר בית בתנאים מגבילים. בד בבד עם הגשת כתב האישום, עתרה המשיבה להחמרת התנאים המגבילים שהוטלו על העורר, באופן שישהה במעצר בית מלא, בפיקוח ערבים, תוך הגדלת הערבות הכספית. נטען כי החלטת קצין החקירות לפיה שוחרר העורר בתנאים מגבילים ניתנה



מתוך טעות, שכן הלה לא היה מודע למאסר מותנה העומד כנגד המבקש. בית המשפט השלום קיבל את בקשת המשיבה והורה על מעצרו של המבקש בתנאי מעצר בית מלא בליווי מפקחים. בהחלטתו התייחס בית משפט השלום לחומרת כתב האישום, מסוכנותו של המבקש, עברו המכביד הכולל 11 הרשעות וריצוי עונש מאסר בגין עבירות אלימות. לנוכח כל אלה, סבר בית המשפט כי החלטת קצין המשטרה לשחרר את המבקש בתנאים שקבע אינה סבירה וכי השתנתה נקודת האיזון עם הגשת כתב האישום. לפיכך כאמור, ונוכח מסוכנותו של המבקש, הורה על שחרורו בתנאי מעצר בית מלא בליווי מפקחים. מאחר ולא עלה בידי המבקש להציג מפקחים, נותר הוא במעצר. בית משפט השלום לא קיים דיון בשאלת קיומן של ראיות לכאורה והדין בעניין זה נקבע ליום 10.12.2017. עוד נקבע, כי במידה ויעלה בידי המבקש להציע ערב מפקח, הוא יוכל להשתחרר למעצר בית מלא תחת פיקוח אנושי רציף.

4. על החלטה זו הוגש ערר לבית משפט המחוזי במסגרתו נטען כי שגא בית משפט השלום בהחלטתו להורות על מעצר בית מלא בליווי מפקחים. עוד נטען כי בית משפט השלום לא יישם נכונה את ההלכה שנקבעה בבש"פ 8015/09 גיורגי קוניוף נ' מדינת ישראל (20.10.2009) (להלן: הלכת קוניוף) לפיה ברגיל אין לקיים דיון בבקשת מעצרו של נאשם מבלי שניתנה לו ההזדמנות לעיין בחומר החקירה. כמו כן, נקבע כי יש "להקפיד" את המצב בעת הדיון בבקשה למצער עד תום ההליכים, וכלל אין להורות על החמרת תנאי מעצרים מגבילים בהם נתון נאשם.

5. בית המשפט המחוזי דחה את הערר, וקבע כי לאור המאסר המותנה בן 12 החודשים שתלוי ועומד נגד המבקש, שלא היה נגד עיניו של הקצין הממונה, זזה נקודת האיזון לאחר שהוגש כתב האישום לעבר המסוכנות הנשקפת מן המבקש. עוד נקבע כי בית משפט השלום נדרש באופן זהיר להלכת קוניוף והתרשם באופן ברור ממסוכנותו של המבקש אשר הצדיקה את הותרתו במעצר בית עם פיקוח אנושי. בית המשפט המחוזי מצא כי זהירות זו הייתה ראויה וכי לא נפל פגם בהחלטת בית משפט השלום, ועל כן דחה את הערר. על החלטה זו מונחת בקשת רשות הערר שלפניי.

6. המבקש טוען בבקשה כי השאלה המשפטית החורגת מעניינו האישי העומדת בבסיס בקשת רשות הערר היא "האם ניתן להכביד בתנאי של משוחרר ביום הגשת כתב האישום בעניינו, שעה שלא התגלתה ראייה חדשה או נסיבה חדשה המעידה על התנהגות המצביעה על מסוכנות או חשש להימלטות של העורר". המבקש סבור כי בית משפט השלום ובעקבותיו בית המשפט המחוזי הרחיבו את החריג המתואר בהלכת קוניוף ויצרו בכך הלכה חדשה. בנוסף, חוזר המבקש על כל הטענות שהעלה לפני בית המשפט המחוזי.

לא מצאתי לנכון להורות על קבלת תשובת המשיבה לבקשה.



7. הלכה היא כי בקשה לרשות ערר על החלטה בנושא מעצר ב"גלגול שלישי", תתקבל רק במקרים מיוחדים, בהם מתעוררת שאלת משפטיות בעלת חשיבות עקרונית, החורגת מעניינם האישי של הצדדים להליך, או כאשר מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות זאת, כגון: פגיעה שאיננה מידתית בזכויות המבקש; חשש לעיוות דין, חריגה מסמכות ועוד כיוצא באלה. עיון בטענות המבקש מעלה כי, על אף ניסיונו להציג את בקשתו כבקשה המעלה שאלות משפטיות עקרוניות החורגות מעניינם הפרטי של הצדדים, הבקשה אינה מעלה כל שאלה עקרונית בעלת השלכות רוחב. עניינו של המבקש נדון לפני שתי ערכאות שיפוטיות, אשר בחנו את החומר שהוצג לפנייהם, ובמיוחד את מסוכנותו של המבקש והגיעו למסקנה כי נוכח מסוכנותו הרבה יש להורות על שליחתו למעצר בית מלא ובתנאים מגבילים בליווי מפקחים. הן בית משפט השלום והן בית המשפט המחוזי היום ערים להלכות הרלבנטיות ויישומן אותן כראוי שעה שקבעו כי המקרה הנדון נכנס בגדר החריגים שצוינו בפסיקה, ואין לראות בכך כל חריגה מהדין.

אוסף כי הדיון בעניינו של המבקש נקבע ליום 10.12.2017 במהלכו יבחן בית משפט השלום את הראיות וייתן החלטה חדשה לאורן.

8. סיכומם של דברים, משלא מצאתי כל הצדקה לדון בעניינו של המבקש במסגרת הליך שיפוטי נוסף, הנני דוחה את הבקשה למתן רשות ערר.

07/12/2017

ש ו פ ט ת